

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ.

Τήν Κυριακήν, 26^η Ἀπριλίου/9^η Μαΐου 2015, Κυριακήν τῆς Σαμαρείτιδος κατά τό Πεντηκοστάριον, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἁγίας Φωτεινῆς, ἡ ὁποία συνήντησε τόν Κύριον εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ καί διὰ τῆς διδασκαλίας Αὐτοῦ εἰλκύσθη πρός Αὐτόν καί ἐπίστευσεν εἰς Αὐτόν ὡς τόν Μεσσίαν καί ἐκήρυξεν Αὐτόν εἰς τά ὅρια τῆς Σαμαρείας καί πέραν τούτων.

Ἡ μνήμη αὐτῆς ἐορτάζεται συμφώνως πρός τό Πεντηκοστάριον τήν Δ΄ Κυριακήν τοῦ Πάσχα, ἐορτάζεται ὅμως συμφώνως καί πρός τό Μηναῖον τήν 26^η Φεβρουαρίου, ὡς μάρτυρος μαρτυρησάσης διὰ Χριστόν ὡς καί αἱ ἀδελφαί αὐτῆς Ἀνατολή, Φωτώ, Φωτίς, Κυριακή καί Παρασκευή καί οἱ υἱοί αὐτῆς Φωτεινός καί Ἰωσῆς.

Διά τόν ἐορτασμόν τῆς μνήμης αὐτῆς καί τῆς συναντήσεως αὐτῆς μετά τοῦ Κυρίου ἦλθεν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρισκόμενον εἰς τήν Νεάπολιν / Nablus, καί εἰς τόν ἐπ' αὐτοῦ καλλιπρεπῆ καί μεγαλοπρεπῆ Ναόν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, τόν ὁποῖον ὁμοῦ μετά τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Φιλουμένου καί τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου ἀνεκαίνισεν καί ὠλοκλήρωσεν ἐπιτυχέστατα ὁ ἡγούμενος τοῦ Προσκυνήματος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος.

Ἐλθὼν ὁ Μακαριώτατος, ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου καί τῶν Προσκόπων τῆς κώμης Ζαμπάπδε. Μετά τήν ὑποδοχὴν ὁ Μακαριώτατος προεξήρξεν τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ποιμένων Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου, τοῦ ἱεροδιακόνου π. Μαρτυρίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Κοινότητος Ραφιδίων Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, Ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρεπιδημούντων, τῶν ἱεροδιακόνων π. Διονυσίου καί π. Μαρτυρίου, ψάλλοντος δεξιὰ ἑλληνιστί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου καί ἀριστερά ἀραβιστί ἱεροψαλτῶν ἐκ τῶν ὁμῶν Ἀραβοφώνων Κοινοτήτων καί προσκυνητῶν ἐν κατανύξει παρακολουθούντων, παρουσία τοῦ κ. Βασιλείου Κοΐνη ἀντιπροσώπου τοῦ Πρέσβεως καί Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη καί συνεργατῶν αὐτῶν καί πολλοῦ λαοῦ ἐξ Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων προσκυνητῶν ἐντοπίων, Ρώσων, Ρουμάνων καί ἄλλων.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τό τῆς σοφίας ὕδωρ, Σέ Χριστέ, ᾧ ποτισθεῖσα δασιλῶς βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκληρώσατο αἰωνίως, ἡ ἀοίδιμος», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερα, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπό τοῦ Πάσχα τήν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός ἑορτήν ἑορτάζομεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ δηλονότι τῷ φρέατι τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἔνθα ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί ἐθεάσατο Αὐτόν ἡ πιστή μάρτυς καί ἀπόστολος γενομένη Αὐτοῦ ἁγία Φωτεινή ἡ Σαμαρεῖτις.

Κατά τήν συνάντησιν καί συνομιλίαν Του ὁ Ἰησοῦς μετά τῆς Σαμαρείτιδος, ἐπὶ τοῦ φρέατος τοῦ Ἰακώβου ἀπεκάλυψεν ὅτι Αὐτός εἶναι τό ὕδωρ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰπών: «Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4, 13-14).

Κατά τὸν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας: «ὡς ὕδωρ ἐν τούτοις τήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χάριν ὁ Σωτὴρ ἀποκαλεῖ, ἥς εἴπερ τις γένοιτο μέτοχος ἀναπηγάσουσαν ἔξει λοιπόν ἐν ἑαυτῷ τῶν θείων μαθημάτων τήν χορηγίαν». Μὲ ἄλλα λόγια, ὅποιος γίνῃ μέτοχος τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὗτος λαμβάνει «ἐν ἑαυτῷ τῶν θείων μαθημάτων τήν χορηγίαν», δηλονότι τήν σοφίαν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο, ὁ μελωδὸς λέγει: «Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο τό τῆς σοφίας ὕδωρ Σε Χριστέ». Τοῦτο ἀκριβῶς ἐννοεῖ καί ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγων: «Καί ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου», (Ἠσ. 12,3).

Κατά τὸν ἅγιον Κύριλλον : «Υἷδωρ μὲν ἀποκαλεῖ ὁ Προφήτης τὸν ζωοποιὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, πηγὰς δὲ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καί Εὐαγγελιστάς καί Προφῆτας. Σωτήριον δὲ τὸν Χριστόν».

Ἐπὶ πλέον ὁ Ἰησοῦς ἀπεκάλυψεν εἰς τήν Σαμαρείτιδα ὅτι ὁ Θεὸς Πνεῦμά ἐστι εἰπών: «ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,23-24).

Τοῦτο σημαίνει, κατὰ τὸν Ἅγιον Κύριλλον ὅτι ὁ Θεὸς δικαίως ἀποδέχεται τῆς εὐσεβείας τήν μόρφωσιν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐξ ἀρετῆς κατορθώμασιν εὐαγγελικῶς διαλάμποντα, τῇ δὲ τῶν θείων δογμάτων ὀρθότητι, τήν ὄντως ἀληθῆ πληροῦντα προσκύνησιν».

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Θεὸς ἀποδέχεται εἰς πλήρη μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν ἐν Χριστῷ βεβαίως τὸν πιστόν, ὁ ὁποῖος λατρεύει Αὐτόν μετὰ προσηλώσεως ὅλης τῆς διανοίας καί μετὰ θερμῆς διαθέσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Λατρεύειν τὸν Θεόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ σημαίνει ἡ διάνοια νὰ ἐγκολποῦται τήν ἀλήθειαν, δηλαδή τήν ὀρθὴν πίστιν δι' ὅλων της τῶν δυνάμεων καί ἡ θέλησις μεθ' ὅλων τῶν ἐνεργειῶν της, καθὼς καί τὰ συναισθήματα τῶν καρδιῶν μας νὰ εἶναι πάντα προσδεδεμένα ἰσχυρῶς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς γνώσεως καί προσοικειώσεως τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καί τῆς εὐλαβοῦς μας προσεγγίσεως πρὸς Αὐτόν.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν, προβάλλουν οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι οἱ ἅγιοι καί μάρτυρες τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν διακρίνεται

ἡ σήμερον ἑορταζομένη Σαμαρείτις γυνή, ἡ ἁγία Φωτεινή ὡς καί ὁ συμμάρτυς καί διάκονος γενόμενος αὐτῆς ἅγιος Φιλούμενος ὁ Νεομάρτυς Ἀγιοταφίτης. Οὗτοι οἱ ἅγιοι καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ ἐλάτρευσαν τόν θεόν εὐαρέστως μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας• καί γάρ ὁ θεός ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, (Ἑβρ. 12, 28-29). Πρέπει, ἀγαπητοί μου, μέ φόβον καί εὐλάβειαν νά λατρεύωμεν τόν θεόν, διότι ὁ θεός μας εἶναι φωτιά πού κατακαίει καί ἐξολοθρεύει κάθε ἀσεβῆ καί ἀνευλαβῆ. «Παραστήσατε τά σώματα ὑμῶν», παρακαλεῖ ὁ σοφός Παῦλος, «θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ, τήν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν», (Ρωμ. 12,1). Αὕτη δέ ἡ θυσία εἶναι καί ἡ μόνη πρέπουσα καθαρῶς πνευματικὴ λατρεία, πού γίνεται μέ τὰς λογικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου.

«Ἀγαλλιάσθω σήμερον παιδρῶς ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ὅτι Χριστός πεφανέρωται σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τόν Ἀδάμ ἐξάρη ἐκ κατάρας παγγενῆ καί θαυμαστοῦται θαύμασιν ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος, διό πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τόν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα εὐσπλάχνῳ βουλῇ», ἀνακράζει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Τῆς ἀγαλλιάσεως ταύτης, δηλονότι τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας καί τῆς ἄκρας φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ, τῆς φανερωθείσης ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ, ἀλλά καί τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς ἐκ νεκρῶν Αὐτοῦ Ἀναστάσεως καλούμεθα νά γίνωμεν κοινωνοί, πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἔπιεν ἡ ἁγία Σαμαρείτις, δηλονότι ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς τοῦ σωτηρίου τοῦ Χριστοῦ.

Τό ὕδωρ δέ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, εἶναι πάντοτε προσιτόν εἰς τούς εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντας αὐτό. Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ οὖσα τό ὁρατόν καί ζῶν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ἡ ἀκένωτος πηγή τοῦ ἀλλομένου τούτου πνευματικοῦ πόματος. Τό δέ θεῖον τοῦτο πόμα δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τήν Κοινωνίαν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ ἀναστάντος θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ ἡμῶν, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος καί Ἰσαποστόλου γενομένης Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος ἀξιωθῶμεν ἐπιστρέψαι ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν καί ἐξ ὅλης καρδίας καί θερμῇ τῇ πίστει ἀεὶ κραυγάζωμεν: «Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τήν θείαν Κοινωνίαν ἠκολούθησε λιτανεία τρίς περίξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Μετά τοῦτο ἠκολούθησε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ὅπου ὁ Μακαριώτατος εἶχε τήν εὐκαιρίαν νά συνομιλήσῃ μετά μελῶν τῆς Κοινότητος διὰ θέματα αὐτῶν, μετά δέ τό κέρασμα ἠκολούθησε ἑόρτιος μεσημβρινή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/brd8vIHo4CQ>

<http://youtu.be/X2Fytv6sHkg>

<http://youtu.be/H8ftgnopS3Y>

